

#Őrködni az élet felett

“...és lássam, hogyan jön minden JÓ onnan fölülről.” Feltámadott Urunk egyszer s mindenkorra megnyitotta azt az atyai tárházat, ahonnan a JÓ jön. Azt hiszem, ezt akarja minden áron, még életének odaadása árán is, eljuttatni mindenikünkhöz.

Akár nagy traumákat átélt embereket hallgatok, kísérek lelki gyakorlatokban vagy önisemeretük útján, akár az élet apró vesződéseibe bonyolódott hétköznapi énünk morcolódásai érintenek meg, egy kérdés érdekel leginkább: hogyan vehető észre ebben az a JÓ, ami “onnan felülről jön”. Mert ott van, valahogyan, de ott van. És megcsillan, ha vágyva, várakozva, érdeklődve és tisztelettel figyelem, mint a pirkadatot.

Megcsillan, mint a harmat cseppjén a felkelő Nap fénye, mint a sziklák hajszálnyi repedéséből kiviruló tavasz, mint a hótakarók csendjén megilletődve elámult sugárnyaláb.

Az ignáci lelki gyakorlatok íve elvisz a megszeretett törékenységeimen keresztül az életem sötétségeibe, majd onnan dereng fel annak az életnek a fénye, amelyik “feltámadt”. Ez elsőre nem a hirtelen kitörő öröm vagy üdvívalgás. Talán a megcsillanással kezdődik. Mint a napfelekeltek. Majd lassan áraszt el minden elérhető zugot fényével, mert természeténél fogva nem tud másként létezni. Így növekszik az öröm is ott, ahova fénye eljuthatott.

A jó Pásztor életét adja ezért (Jn 10, 11-18): mindent odaad ezért, hogy rejtett, rideg, féltve fájlalt zugaimba is elérkezzen ez a fény: ingyen és visszavonhatatlanul. De nem nélkülem. Nem anélkül, hogy társa legyen ebben. A béres otthagya a juhokat, amikor a helyzet nincs ínyére. A jó Pásztor megáll a törékenységeimnél, a gyengénél, az elveszetteknél, a bozótban vesztegnél, az elkószáltnál, és gondja van a nagy, erős, bátor, vezér jószágokra is. Ezekiel könyvében (Ez 34, 11-16) találkozhatom a jó Pásztorral és mellé szegődhetem bojtárnak: tanulhatom Tőle, hogy az Ő módján bánjak a “juhokkal”, a bennem levőkkel is: *“Megkeresem az elveszetteket, visszaterelem az elszéledtet, bekötözöm a sérültet, ápolom a beteget, a kövér és egészséges fölött meg őrködöm.”* (Ez, 34, 16) Ő maga az, aki gondoskodik. Én bojtárokodom, tanulva Tőle az Ő gondoskodását. Amikor így bojtárokodom a magam életében Őmellette, akkor engedek annak, hogy a felelő Nap fénye lassan beragyogja a zugokat, a tavaszi életerő színompát lopjon a szürke sziklákra, a téli csend megcsillanjon a hótakarókon. Ünnepebe borul a feltámadásom.

Figyeljem, ahogyan bojtárokodom, vagy amiként béreskedem a magam életének “juhaival”, és kérjem a jó Pásztort, hogy tanuljam vele várni és vágni a pirkadatot törékeny juhaim aklába is.
Emese sa